

Sygn. akt I PK 249/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko [...] Holdingowi [...] Spółce Akcyjnej w K.
K. [...] "W."
o rentę wyrównawczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa M.K. przeciwko [...] Holdingowi [...] S.A. w K. o rentę wyrównawczą, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy w sytuacji, gdy renta wyrównawcza była ustalana w ugodach za poprzednie okresy, które upłynęły, to przy ustalaniu wysokości renty za kolejne okresy, których wcześniejsze ugody nie obejmowały zastosowanie ma art. 907 § 2 k.c. Ponadto w ocenie skarżącego istnieje potrzeba

wykładni przepisu prawnego budzącego poważane wątpliwości w orzecznictwie, tj. art. 907 § 2 k.c., gdyż doprowadziły one do rozbieżności między zaskarżonym orzeczeniem a wyrokiem Sądu Najwyższego z 3 marca 2005 r., I UK 196/04.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej

subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez powoda kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane we wniosku zagadnienie prawne, zostało już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Skarżący sam przytacza orzeczenie, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 907 § 2 k.c. nie może być podstawą żądania zmiany wysokości renty ustalonej w ugodzie sądowej zawartej na czas oznaczony, po upływie okresu, na który ugoda ta została zawarta, nawet gdy pracodawca nadal wypłaca dobrowolnie tę rentę na zasadach określonych w ugodzie (wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2005 r., I UK 196/04, OSNP 2006 nr 1-2, poz. 24).

Natomiast powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen

prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przedmiotem zainteresowania podstawy przesądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest sam przepis prawa a nie ocena jego zastosowania w konkretnej sprawie, gdyż to drugie właściwe jest podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I UK 374/13, LEX nr 1646129). Ponadto rozbieżność orzecznictwa nie może być utożsamiana z różną interpretacją przepisów lub stosowaniem prawa przez sądy rozpoznające konkretną jednostkową sprawę (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961). W sprawie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazano tylko jeden wyrok Sądu Najwyższego z 3 marca 2005 r., I UK 196/04, OSNP 2006 nr 1-2, poz. 24. Nie wystarcza to do stwierdzenia rozbieżności w orzecznictwie sądów jako warunku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący nie powołał się na inne podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.